

- 2) naruszenia art. 256 ust. 2 TFUE i zasady pewności prawa, ponieważ w pkt 81—90 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł o skuteczności kontroli przedsięwzięć obarczonych wysokim ryzykiem w sposób sprzeczny z wcześniejszym orzecznictwem Trybunału wydanym w podobnych sprawach oraz błędnej oceny dowodów, ponieważ w pkt 88—92 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnego ustalenia okoliczności faktycznych;
- 3) błędnej wykładni art. 26 rozporządzenia nr 65/2011 i przeinaczenia dowodów, ponieważ Sąd, orzekając w pkt 178—188 zaskarżonego wyroku w przedmiocie kryteriów jakości kontroli na miejscu, przedstawił sprzeczne wewnętrznie uzasadnienie, rozszerzając tym samym w nieuzasadniony sposób zakres art. 26 rozporządzenia nr 65/2011, a także w pkt 181 i 191 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej oceny dowodów;
- 4) naruszenia art. 263 i 256 TFUE oraz błędnej oceny dowodów, ponieważ w pkt 195—212 zaskarżonego wyroku Sąd nie zbadał, czy informacje przedstawione przez Komisję dotyczące nieadekwatnych kontroli wydatków poczynionych w ramach przedsięwzięcia były wiarygodne i spójne, co stanowi wadę kontroli zgodności z prawem decyzji Komisji.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U 2011 L 25, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 kwietnia 2020 r. – Zipvit Ltd / Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(Sprawa C-156/20)

(2020/C 215/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Zipvit Ltd

Druga strona postępowania: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji, w której: (i) organ podatkowy, usługodawca i przedsiębiorca będący podatnikiem błędnie interpretują unijne przepisy w dziedzinie VAT i traktują świadczenie, które podlega opodatkowaniu według stawki podstawowej, jako zwolnione z VAT; (ii) w umowie zawartej między usługodawcą a przedsiębiorcą wskazano, że cena świadczenia nie zawiera VAT oraz że jeżeli VAT jest należny, to uiszcza go przedsiębiorca; (iii) usługodawca nie żądał i nie może już żądać dodatkowego VAT należnego od przedsiębiorcy; oraz (iv) organ podatkowy nie może lub nie może już (ze względu na upływ terminów przedawnienia) żądać od usługodawcy VAT, który powinien być zostać zapłacony, dyrektywa [VAT] (¹) wywołuje skutek tego rodzaju, iż faktycznie zapłacona cena składa się z wymagalnej kwoty netto i naliczonego od niej VAT, tak że przedsiębiorca może żądać odliczenia, na podstawie art. 168 lit. a) dyrektywy [VAT], naliczonego podatku jako VAT, który został faktycznie „zapłacony” w odniesieniu do tego świadczenia?

- 2) Alternatywnie, czy w takich okolicznościach przedsiębiorca może żądać odliczenia, na podstawie art. 168 lit. a) dyrektywy [VAT], naliczonego podatku jako VAT, który był „należny” w odniesieniu do tego świadczenia?
- 3) Czy w sytuacji, w której organ podatkowy, usługodawca i przedsiębiorca będący podatnikiem błędnie interpretują unijne przepisy w dziedzinie VAT i traktują świadczenie, które podlega opodatkowaniu według stawki podstawowej, jako zwolnione z VAT, co skutkuje tym, że przedsiębiorca nie jest w stanie przedstawić organowi podatkowemu faktury VAT spełniającej wymagania zawarte w art. 226 pkt 9 i 10 dyrektywy [VAT] w odniesieniu do otrzymanego świadczenia, ów przedsiębiorca jest uprawniony do żądania odliczenia, na podstawie art. 168 lit. a) dyrektywy [VAT], naliczonego podatku?
- 4) Czy przy udzielaniu odpowiedzi na pytania od pierwszego do trzeciego:
 - a) istotne jest ustalenie, czy usługodawcy przysługiwałby środek obrony, czy to ze względu na uzasadnione oczekiwania, czy też na innej podstawie, w świetle prawa krajowego lub prawa Unii, w razie próby wydania przez organ podatkowy decyzji w sprawie określenia zobowiązań podatkowych, zobowiązującej go do zadeklarowania kwoty odpowiadającej VAT od świadczenia?
 - b) ma znaczenie okoliczność, że przedsiębiorca wiedział w tym samym czasie co organ podatkowy i usługodawca, że świadczenie w istocie nie jest zwolnione [z VAT] lub że miał taką samą co owe podmioty możliwość powzięcia w tym przedmiocie wiedzy oraz że mógł się zwrócić z propozycją zapłaty VAT, który był należny w odniesieniu do świadczenia (w wysokości obliczonej na podstawie ceny handlowej świadczenia), tak aby mógł on zostać przekazany organowi podatkowemu, lecz tego zaniechał?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).